

sygn. akt. VIII K 83/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w VIII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Igor Tuleya

Ławnicy: Grzegorz Piekarczyk, Dorota Sailer

Protokolant: Katarzyna Skarzyńska

w obecności Prokuratora: Małgorzaty Ślęzak-Dziki

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2018 r.

sprawy:

P. J. syna H. i Z. z d. D. urodz. (...) w P.

D. S. (1) syna S. i K. z d. R. urodz. (...) w W.

oskarżonych o to, że:

1. w dniu 26 listopada 2017 roku w miejscowości O. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz z wspólnie i w porozumieniu z trzecim NN sprawcą – wobec którego wyłączono materiały do odrębnego postępowania – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc użyciem noża wobec Y. M., M. M. i S. R., oraz stosując przemoc wobec M. M. i S. R. w postaci uderzeń w okolice głowy, zabrali w celu przywłaszczenia plecak koloru czerwono-czarnego należący do Y. M. z zawartością rzeczy osobistych o wartości 230,00 złotych oraz dokumentów – tj. paszportu (...) i paszportu obywatela (...),

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w dniu 26 listopada 2017 roku w miejscowości O. działając wspólnie i w porozumieniu dopuścili się czynnej napaści na funkcjonariusza Straży Miejskiej w O. D. O. oraz na kuratora sądowego B. Ł. (1) w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpiąc D. O. oraz uderzając pięściami po głowie i twarzy, a następnie przewracając go na ziemię i kopiąc go w okolicach klatki piersiowej i pleców, spowodowali u niego obrażenia ciała w postaci ogólnych potłuczeń okolicy potylicy i kręgosłupa szyjnego, natomiast w stosunku do B. Ł. (2) szarpiąc ją, popychając oraz uderzając w okolice prawego policzka spowodowali u niej obrażenia ciała w postaci licznych zadrapań obu kończyn górnych, bolesność okolicy prawego policzka oraz siniec na udzie lewym,

tj. o czyn z art. 223 § 1 k.k.

ponadto **P. J.** oskarżonego o to, że:

3. w dniu 26 listopada 2017 roku w miejscowości O. na skrzyżowaniu ulic (...), kierował do D. O. i B. Ł. (1) groźby pozbawienia życia, przy czym groźby te wzbudziły u D. O. i B. Ł. (1) uzasadnioną obawę że zostaną spełnione;

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

ponadto **D. S. (2)** oskarżonego o to, że :

4. dniu 26 listopada 2017 roku w miejscowości O. na skrzyżowaniu ulic (...), kierował do D. O.i B. Ł. (1)groźby pozbawienia życia, przy czym groźby te wzbudziły u D. O.i B. Ł. (1)uzasadnioną obawę że zostaną spełnione;

tj. czyn z art. 190 § 1 k.k.

I. P. J.:

- uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 - wyczerpującego dyspozycje art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł. (dwudziestu złotych),

- w ramach czynu zarzucanego mu w pkt 2 – uznaje za winnego tego, że:

a) w dniu 26 listopada 2017 roku w miejscowości O., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza Straży Miejskiej w O. D. O. w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpiąc pokrzywdzonego oraz uderzając pięściami po głowie i twarzy, a następnie przewracając na ziemię i kopiąc go w okolice klatki piersiowej i pleców, spowodował u niego obrażenia ciała w postaci ogólnych potłuczeń okolicy potylicy i kręgosłupa szyjnego, tj. czynu z art. 223 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 223 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- b) w miejscu i czasie jak wyżej, działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), dopuścił się czynnej napaści na kuratora sądowego B. Ł. (1) w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpiąc pokrzywdzoną, popychając oraz uderzając w okolice prawego policzka spowodował u niej obrażenia ciała w postaci licznych zadrapań obu kończyn górnych, bolesność okolicy prawego policzka oraz siniec na udzie lewym, tj. czynu z art. 223 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 223 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 3 i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. D. S. (1):

- uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 - wyczerpującego dyspozycje art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł. (dwudziestu złotych),

- w ramach czynu zarzucanego mu w pkt 2 – uznaje za winnego tego, że:

a) w dniu 26 listopada 2017 roku w miejscowości O., działając wspólnie i w porozumieniu z P. J., dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza Straży Miejskiej w O. D. O. w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpiąc pokrzywdzonego oraz uderzając pięściami po głowie i twarzy, a następnie przewracając na ziemię i kopiąc go w okolice klatki piersiowej i pleców, spowodował u niego obrażenia ciała w postaci ogólnych potłuczeń okolicy potylicy i kręgosłupa szyjnego, tj. czynu z art. 223 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 223 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- b) w miejscu i czasie jak wyżej, działając wspólnie i w porozumieniu z P. J., dopuścił się czynnej napaści na kuratora sądowego B. Ł. (1) w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych

w ten sposób, że szarpiąc pokrzywdzoną, popychając oraz uderzając w okolice prawego policzka spowodował u niej obrażenia ciała w postaci licznych zadrapań obu kończyn górnych, bolesność okolicy prawego policzka oraz siniec na udzie lewym, tj. czynu z art. 223 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 223 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 4 i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonym następujące kary łączne:

- P. J. 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- D. S. (1) 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

IV. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego wymienionego w wykazie Nr (...) k. 359 akt poz. 1, natomiast na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazuje zwrócić dowody rzeczowe wymienione pod poz. 2 - D. S. (1), natomiast wskazane pod poz. 3 - P. J.;

V. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza oskarżonym okresy tymczasowego aresztowania w sprawie:

- P. J. od dnia 26 listopada 2017 r. do dnia 11 czerwca 2018r.,

- D. S. (1) od dnia 26 listopada 2017 r. do dnia 14 marca 2018r.;

VI. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa następujące kwoty tytułem kosztów sądowych:

- od P. J. 1429 zł. (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia dziewięć złotych), w tym 800 zł. (osiemset złotych) tytułem opłaty,

- od D. S. (1) 1429 zł. (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia dziewięć złotych), w tym 800 zł. (osiemset złotych) tytułem opłaty.

Igor Tuleya

Grzegorz Piekarczywicz Dorota Sailer

Sygn. akt VIII K 83/18

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem wniosków o sporządzenie uzasadnienia wyroku wydanego w trybie art. 387 k.p.k. w zakresie dotyczącym oskarżonych P. J. i D. S. (1), Sąd Okręgowy na podstawie art. 424 §3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

W sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt VIII K 83/18 w dniu 09 maja 2018 roku (data prezentaty) wpłynął akt oskarżenia, którym **P. J.** i **D. S. (1)** zostali oskarżeni o to, że:

1. w dniu 26 listopada 2017 roku w miejscowości O. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz z wspólnie i w porozumieniu z trzecim N/N sprawcą – wobec którego wyłączono materiały do odrębnego postępowania – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc użyciem noża wobec Y. M., M. M. i S. R., oraz stosując przemoc wobec M. M. i S. R.

w postaci uderzeń w okolice głowy, zabrali w celu przywłaszczenia plecak koloru czerwono-czarnego należący do Y. M. z zawartością rzeczy osobistych o wartości 230,00 złotych oraz dokumentów – tj. paszportu (...) i paszportu obywatela (...),

tj. o czyn z art. 280 §2 k.k. w zb. z art. 275 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.;

2. w dniu 26 listopada 2017 roku w miejscowości O., działając wspólnie i w porozumieniu, dopuścili się czynnej napaści na funkcjonariusza Straży Miejskiej w O. D. O. oraz na kuratora sądowego B. Ł. (1) w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpiąc D. O. oraz uderzając pięściami po głowie i twarzy, a następnie przewracając go na ziemię i kopiąc go w okolicach klatki piersiowej i pleców, spowodowali u niego obrażenia ciała w postaci ogólnych potłuczeń okolicy potylicy i kręgosłupa szyjnego, natomiast w stosunku do B. Ł. (2) szarpiąc ją, popychając, oraz uderzając w okolice prawego policzka, spowodowali u niej obrażenia ciała w postaci licznych zadrapań obu kończyn górnych, bolesność okolicy prawego policzka oraz siniec na udzie lewym,

tj. o czyn z art. 223 §1 k.k.;

ponadto **P. J.** o to, że w dniu 26 listopada 2017 roku w miejscowości O., na skrzyżowaniu ulic (...), kierował do D. O. i B. Ł. (1) groźby pozbawienia życia, przy czym groźby te wzbudziły u D. O. i B. Ł. (1) uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 §1 k.k.;

ponadto **D. S. (2)** o to, że w dniu 26 listopada 2017 roku w miejscowości O., na skrzyżowaniu ulic (...), kierował do D. O. i B. Ł. (1) groźby pozbawienia życia, przy czym groźby te wzbudziły u D. O. i B. Ł. (1) uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. czyn z art. 190 §1 k.k.

(T. II, k. 397-406 – akt oskarżenia)

Podczas rozprawy głównej przed Sądem Okręgowym w Warszawie sygn. akt VIII K 83/18 w dniu 11 czerwca 2018 roku oskarżeni w trybie art. 387 §1 k.p.k. wyrazili chęć dobrowolnego poddania się karze.

Sąd na podstawie art. 399 §1 k.p.k. uprzedził strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia (k. 484v.), następnie złożono następujące wnioski (k. 485).

Obrońca **P. J.** wraz z oskarżonym wniosli o wymierzenie kary:

- za I. czyn z art. 280 §2 k.k. i art. 275 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. - 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny 100 stawek po 20 złotych;

- w ramach zarzutu II , który został rozbity na dwa czyny kwalifikowane z art. 223 §1 k.k. - za każdy z nich po 1 roku pozbawienia wolności;

- za czyn z art. 190 §1 k.k. - 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W rezultacie orzeczenie kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także obciążenie kosztami.

Natomiast obrońca **D. S. (1)** wraz z oskarżonym wniosli o wymierzenie kary:

- za I. czyn - 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny 100 stawek po 20 złotych każda;

- w ramach II. zarzut, w którym wyodrębniono dwa czyny z art. 223 §1 k.k. - za każdy z tych czynów 1 roku pozbawienia wolności;

- za ostatni czyn - 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W rezultacie orzeczenie kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności, a także orzeczenie przepadku narzędzia przestępstwa i obciążenie kosztami.

Obecny podczas rozprawy Prokurator przystał na propozycje oskarżonych oraz z obecnymi pokrzywdzonymi nie sprzeciwił się w/w wnioskowi. Wniósł o wydanie wyroku bez przeprowadzania rozprawy w całości zgodnie z wnioskami.

(T. III, k. 484-486 – protokół rozprawy głównej)

Przesłuchany w charakterze podejrzanego w dniu 28 listopada 2017 roku **P. J.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz odmówił składania wyjaśnień.

(T. I, k. 107-109 – protokół przesłuchania podejrzanego)

W podobnym tonie oskarżony wypowiedział się podczas posiedzenia przed Sądem Rejonowym w Pruszkowie w dniu 29 listopada 2017 roku w sprawie sygn. akt II Kp 743/17 w przedmiocie wniosku prokuratora o zastosowanie tymczasowego aresztowania powołując się na niepamięć związaną ze spożyciem alkoholu.

(T. I, k. 133-134 – protokół posiedzenia)

Przesłuchany ponownie w charakterze podejrzanego w dniu 29 marca 2018 roku **P. J.** w obecności swojego obrońcy przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Wskazał, że w krytycznym dniu wszystkich zdarzeń był pod wpływem alkoholu. Spożywał go już od dwóch dni, m.in. z **D. S. (1)** i **A. B.**. W związku z tym nie pamiętał za bardzo przebiegu zaistniałych zdarzeń. Pamiętał, że „było jakiś trzech (...)”, że doszło do szamotaniny ze strażnikiem miejskim i „kobietą - kuratorką”. Przyznał również, że padały różne groźby z jego strony pod adresem pokrzywdzonych.

(T. II, k. 340-342 – protokół przesłuchania podejrzanego)

Ostatecznie, podczas rozprawy głównej w dniu 11 czerwca 2018 roku **P. J.** przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz potrzymał poprzednio złożone wyjaśnienia.

(T. III, k. 484 – protokół rozprawy głównej)

Przesłuchany w charakterze podejrzanego w dniu 28 listopada 2017 roku **D. S. (1)** nie był w stanie stwierdzić, czy przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów, powołując się na niepamięć związaną ze znacznym spożyciem alkoholu w krytycznym dniu.

(T. I, k. 115-116 – protokół przesłuchania podejrzanego)

Podczas posiedzenia przed Sądem Rejonowym w Pruszkowie w dniu 29 listopada 2017 roku w sprawie sygn. akt II Kp 744/17 w przedmiocie wniosku prokuratora o zastosowanie tymczasowego aresztowania oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów potwierdzając wcześniejsze depozycje o niepamięci.

(T. I, k. 137-138 – protokół posiedzenia)

Przesłuchany ponownie w charakterze podejrzanego w dniu 01 marca 2018 roku D. S. (1) w obecności swojego obrońcy przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

(T. II, k. 279-280 – protokół przesłuchania podejrzanego)

Natomiast w dniu 16 marca 2018 roku wyjaśnił dodatkowo, że dzień wcześniej spotkał się z P. J. i A. B. i spożywali alkohol. Oskarżony podał, że znajdował się w stanie upojenia alkoholowego. Ujawniony nóż kupił na targowisku.

(T. II, k. 321-322 – protokół przesłuchania podejrzanego)

Powyższe wyjaśnienia oraz chęć dobrowolnego poddanie się karze D. S. (1) potrzymał podczas przesłuchania w dniu 28 marca 2018. Odmówił składania dalszych wyjaśnień i wyraził skruchę co do popełnionych przestępstw.

(T. II, k. 338-339 – protokół przesłuchania podejrzanego)

Ostatecznie, podczas rozprawy głównej w dniu 11 czerwca 2018 roku D. S. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz potrzymał poprzednio złożone wyjaśnienia.

(T. III, k. 484v – protokół rozprawy głównej)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje w sposób nie budzący wątpliwości, że P. J. i D. S. (1) istotnie dopuścili się zarzucanych im czynów.

Analizując przesłanki określone w art. 387 §§1 i 2 k.p.k., Sąd uznał, że wszystkie z nich zostały spełnione w niniejszej sprawie, co warunkowało możliwość uwzględnienia wniosków złożonych przez oskarżonych o wydanie wobec nich wyroku skazującego i wymierzenie kar lub środków karnych, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Oskarżeni złożyli wnioski w momencie wymaganym przepisami prawa, zaś Prokurator nie sprzeciwił się im. W zakresie wniosków nie oponowali również występujący w sprawie i obecni pokrzywdzeni.

Okoliczności wszystkich zarzucanych przestępstw, zdaniem Sądu, również nie budziły wątpliwości. Zauważyć przy tym wypada, że ów brak wątpliwości dotyczy wszystkich istotnych okoliczności w sprawie. Dociekaniu - w kontekście sprawdzenia istotnych okoliczności w sprawie - podlega nie tylko kwestia sprawstwa czynu przez określoną osobę, ale wszelkie te okoliczności, które są istotne dla ustaleń o odpowiedzialności karnej sprawcy. Niewątpliwie, do takich właśnie okoliczności popełnienia przestępstwa należy ustalenie, czy oskarżony popełnił (czy też nie) zarzucany czyn, jaki i kiedy, bądź w jakim przedziale czasowym czyn popełniono. Konieczność dociekania w przedmiocie ewentualnego wystąpienia ujemnych przesłanek procesowych (...) dotyczy wszystkich postępowań, w tym i postępowania prowadzonego w jednym z trybów konsensualnych. Tylko tak szeroko pojmowana dodatnia synteza „istotnych okoliczności sprawy” może prowadzić do uwzględnienia wniosku o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności (wyrok SN z dnia 24 września 2014 roku, sygn. akt IV KK 278/14).

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że oskarżeni P. J. i D. S. (1) ostatecznie przyznali się do wzajemnego, czynnego udziału w rozboju z użyciem noża na Y. M., M. M. i S. R., w wyniku którego dokonali kradzieży plecaka z pieniędzy i dokumentami (paszportów). Należy zauważyć, że przestępstwo z art. 280 §2 k.k. nie wymaga do wypełnienia znamion, aby każdy z oskarżonych posługiwał się niebezpiecznym przedmiotem. Wystarczające jest, aby posłużył się nim jeden z oskarżonych, a drugi (jak w tym przypadku P. J.) akceptował ten fakt i działał wspólnie z osobą posługującą się takim narzędziem – D. S. (1). Ponadto, oskarżony o czyn z art. 280 §2 k.k.

P. J. już samą swoją obecnością wpływał na stan psychiczny pokrzywdzonych, wywołując wrażenie przewagi liczebnej napastników a dodatkowo uderzył S. R. i groził pozostałym. Taka rola została mu przeznaczona w dokonanym rozboju i taką też pełnił dokonując przestępstwa w ramach współudziału. Na fakt współsprawstwa z D. S. (1) wskazują także wydarzenia już po dokonaniu rozboju, kiedy to oskarżeni pozostali razem, a następnie wspólnie i w porozumieniu dopuścili się czynnej napaści i kierowali groźby pod adresem funkcjonariusza Straży Miejskiej w O. D. O. oraz kuratora sądowego B. Ł. (1).

Zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 280 §2 k.k. jest ściśle przez ten przepis określone i polega na zaborze rzeczy w celu przywłaszczenia, dokonanym przy użyciu wymienionych w tym przepisie szczególnych sposobów zachowania a skierowanych na osobę, służących do zawładnięcia rzeczą i polegających na: użyciu przemocy wobec osoby lub użyciu groźby natychmiastowego użycia przemocy albo doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

Podjęcie którejkolwiek z tych czynności jest środkiem do celu, jakim jest zabór w celu przywłaszczenia rzeczy ruchomej. Sama groźba natychmiastowego użycia przemocy, stanowi niewątpliwie zewnętrzną emanację (werbalną lub pozawerbalną) zapowiedzi użycia przez sprawcę siły fizycznej, możliwej do zrealizowania na miejscu zdarzenia, gdzie ofiara nie będzie miała możliwości ucieczki lub innego uniknięcia zastosowania wobec niej przemocy. Celem groźby jest wpłynięcie na psychikę ofiary i złamanie w ten sposób woli jej oporu, co w konsekwencji ma stworzyć warunki do dokonania zaboru. Groźba natychmiastowego użycia przemocy nie musi być wyrażona wprost, ale może także wynikać z faktycznego zachowania sprawcy (por. J. Satko, Głosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 20 października 1992 roku, II AKR 98/92, s. 101-102).

Zachowanie oskarżonych P. J. i D. S. (1) wyczerpywało znamiona kwalifikowanego rozboju opisanego w art. 280 §2 k.k. Oskarżeni bowiem w dniu 26 listopada 2017 roku w miejscowości O. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc użyciem noża wobec Y. M., M. M. i S. R., oraz stosując przemoc wobec M. M. i S. R. w postaci uderzeń w okolice głowy, zabrali w celu przywłaszczenia plecak koloru czerwono-czarnego należący do Y. M. z zawartością rzeczy osobistych o wartości 230,00 złotych oraz dokumentów – tj. paszportu (...) i paszportu obywatela (...).

W tym miejscu należy zaznaczyć, że dla przypisania odpowiedzialności karnej z art. 280 §2 k.k. niezbędne jest wykazanie - oprócz znamion określonych w art. 280 §1 k.k. - faktu posłużenia się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działaniem w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem. Przez zabór rzeczy rozumieć należy, identycznie jak w przypadku kradzieży, pozbawienie przez sprawcę władztwa nad rzeczą jej posiadacza oraz faktyczne objęcie jej we władanie przez sprawcę.

W doktrynie podkreśla się, że wystarczającym jest, iż niebezpieczny przedmiot zostanie co najmniej okazany na początku rozboju lub w jego trakcie (por. wyrok SN z dnia 13 kwietnia 1973 roku, III KR 32/73, OSNKW 1973, Nr 11, poz. 143; wyrok SA w Krakowie z dnia 30 marca 1995 roku, II AKR 59/95, Prok. i Pr. 1996, Nr 1, poz. 14). Co więcej „posługiwaniem się” może być zarówno użycie, jak i straszenie przedmiotem, tj. zademonstrowanie gotowości użycia broni, noża lub innego niebezpiecznego przedmiotu -
- w celu pokonania oporu pokrzywdzonego (zob. wyrok SA w Rzeszowie z dnia 25 czerwca 2015 roku, II AKa 45/15; wyrok SA w Katowicach z dnia 29 stycznia 2015 roku, II AKa 481/14).

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że D. S. (1) używał podczas rozboju niebezpiecznego narzędzia, jakim bez wątpienia był nóż, i stosował wobec pokrzywdzonych przemoc, a P. J. współdziałał z nim, stosując również przemoc wobec pokrzywdzonych i wpływając negatywnie na ich psychikę.

Warunkiem przypisania sprawcy przestępstwa rozboju jest udowodnienie, że jego zamiarem objęte było dążenie do zagarnięcia rzeczy (jej kradzieży) poprzez użycie przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia, bądź doprowadzenie pokrzywdzonego do stanu nieprzytomności lub bezbronności (zob. wyrok SN z dnia 27 września 1979 roku,

I KR 235/79). Działanie sprawcy popełniającego rozbój składa się z dwóch części, z których pierwsza obejmuje zastosowanie środków prowadzących do dokonania zaboru, druga zaś zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. W świadomości sprawcy musi więc znaleźć odzwierciedlenie fakt zmierzania do celu, jakim jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia, oraz fakt zmierzania do tego celu przy wykorzystaniu określonych sposobów. Oba te elementy muszą być objęte wolą sprawcy w postaci chęci uzyskania zarówno finalnego rezultatu w postaci zaboru rzeczy, jak i środków do niego prowadzących.

Ponadto, jak trafnie stwierdził Sąd Apelacyjny w Warszawie w swoim wyroku z dnia 09 października 2014 roku, sygn. akt II AKa 288/14, „odpowiedzialności karnej

z art. 280 §2 k.k. odpowiada nie tylko bezpośredni wykonawca czynu zabronionego, ale także osoba, czy osoby z nim współdziałające. Działanie wspólnie z inną osobą należy interpretować jako współsprawstwo, którego istotą jest oparte na porozumieniu współdziałanie dwóch, lub więcej osób, z których każda obejmuje swą świadomością realizację całości czynu przestępczego”. Konstitutywnym elementem współsprawstwa jest obok wspólnego wykonania przestępstwa (element przedmiotowy) także porozumienie łączące sprawców (element podmiotowy). Tym co rozszerza odpowiedzialność karną współsprawcy poza granice tego, co sam uczynił, jest świadomość i wola realizacji treści porozumienia. Trzeba przy tym zaznaczyć, że owo porozumienie może być zawarte zarówno w sposób wyraźny, jak i konkludentny (dorozumiany) (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 29 września 2015 roku, sygn. akt II AKa 199/15).

W ocenie Sądu, w przypadku współdziałających kilku osób, do przypisania im przestępstwa rozboju nie jest wymagana żadna szczególna forma porozumienia. Może ono nastąpić nawet w sposób dorozumiany. Współsprawstwo zachodzi bowiem nie tylko wtedy, gdy sprawcy uprzednio umówili się co do jego popełnienia, ale również wtedy, gdy w trakcie dokonywania innego przestępstwa przedsięwzięli czynności zmierzające do realizacji rozboju.

W rozpatrywanym przypadku bez wątpienia należy przypisać oskarżonym popełnienie zbrodni rozboju kwalifikowanego i określonego w art. 280 §2 k.k. D. S. (1) posługiwał się swoim nożem, groził pokrzywdzonym i uderzył w głowę M. M. oraz S. R.. Natomiast P. J. był obecny na miejscu dokonywanej zbrodni, w niewielkiej odległości, wiedział i widział jak zachowywał się D. S. (1) i zareagował na to w ten sposób, że również groził pokrzywdzonym i uderzył S. R.. W związku z tym należało uznać, że oskarżeni akceptowali w pełni wzajemne zachowanie, przy którym grozili użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci zabezpieczonego noża (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 18 lutego 2014 roku sygn. akt II AKa 9/14).

Mając na uwadze fakt, że podczas dokonanego rozboju oskarżeni przywłaszczyli plecak koloru czerwono-czarnego należącego do Y. M. z zawartością rzeczy osobistych

o wartości 230,00 złotych oraz dokumentów – tj. paszportu (...) i paszportu obywatela (...) – zasadnym było uznanie ich winy również w zakresie pozostającego w zbiegu czynu z art. 275 §1 k.k. Nie ulega bowiem wątpliwości, że przez dokument stwierdzający tożsamość w rozumieniu art. 275 §1 k.k. należy uważać także dokument paszportowy należący do cudzoziemca, kartę stałego pobytu, kartę czasowego pobytu, dokument podróży, tymczasowy dokument podróży, tymczasowe zaświadczenie tożsamości lub wizę (zawierające imię i nazwisko cudzoziemca oraz jego fotografię) w rozumieniu ustawy z dnia 13 czerwca 2003 roku o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 128, poz. 1175 ze zm.)

W ocenie Sądu, oskarżeni dokonując zaboru plecaka Y. M., mogli i powinni spodziewać się, że znajdują się w nim nie tylko pieniądze, ale również dokumenty, wobec czego ich czyn dokonany wspólnie i w porozumieniu wyczerpywał również znamion występku z art. 275 §1 k.k. W związku z tym należało uznać, że oskarżeni P. J. i D. S. (1) popełnili jeden czyn, realizujący znamiona dwóch przestępstw, przy zastosowaniu kwalifikacji z art. 11 §2 k.k., polegający na rozboju na osobie Y. M., M. M. i S. R. oraz kradzieży pieniędzy i dokumentów Y. M..

Fakt porzucenia przez sprawców części zrabowanych rzeczy (k. 80-81) nie ma znaczenia dla przyjętej kwalifikacji prawnej, ponieważ oskarżeni kradnąc je w warunkach art. 280 § 2 k.k., a następnie wyrzucając do kontenera na śmieci, rozporządzili nimi jak swoją własnością.

Działania P. J. i D. S. (1)

26 listopada 2017 roku nie ograniczyły się tylko do dokonania rozboju na w/w pokrzywdzonych. Oskarżeni pozostając bowiem pod wpływem alkoholu, w tym samym dniu około godziny 16:00 podjęli również bezprawne działania w stosunku do funkcjonariusza Straży Miejskiej w O. D. O. oraz kuratora sądowego B. Ł. (1) - w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych. Zważywszy na treść punktu II aktu oskarżenia należało uprzedzić strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu, poprzez wyodrębnienie w ramach punktu II dwóch występów: jednego popełnionego na szkodę D. O., drugiego dokonanego na szkodę B. Ł. (1) (każdy kwalifikowany z art.223§1k.k.)– co zaakceptowały strony..

Zgodnie z art. 223 §1 k.k., kto, działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą lub używając broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu albo środka obezwładniającego, dopuszcza się czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, ustalenia poczynione przez Sąd dały podstawy do tego, aby przypisać oskarżonym popełnienie czynu z art. 223 §1 k.k. Oskarżeni, po upewnieniu się, że D. O. pracuje w Straży Miejskiej i w reakcji

na interwencję kuratora sądowego B. Ł. (2) zaczęli używać w stosunku do nich słów powszechnie uznanych za obelżywe i wulgarne. Następnie P. J. rzucił

w D. O. butelką z alkoholem, która jednak w niego nie trafiła i rozbiła się nieopodal pokrzywdzonego. W skutek nieudanego zamachu, P. J. (a potem także D. S. (1)) rzucił się z pięściami na D. O. i uderzał go po głowie i twarzy, następnie wspólnie go przewrócili i leżącego na ziemi kopali

po plecach i okolicach łopatek. W międzyczasie zaczęli szarpać i popychać próbującą ich rozdzielić B. Ł. (2). Każdy z oskarżonych uczestniczył w całym zdarzeniu, choć stopień intensywności działania i przemocy oskarżonych był różny. To co ich łączyło, to taki sam motyw podjętej napaści, którym była niczym nieuzasadniona niechęć do zawodu wykonywanego przez D. O. oraz chęć „odwetu” za wcześniejsze jego interwencje podejmowane w związku z czynnościami służbowymi. Jedynie wołanie o pomoc B. Ł. (2) i podjęta przez dwóch starszych mężczyzn interwencja, zapobiegły dalszym obrażeniom pokrzywdzonych.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że do przyjęcia współsprawstwa wystarczające jest obiektywne współdziałanie sprawców w czynnościach wykonawczych przestępstwa, to jest porozumienie osiągnięte w czasie wykonywania przestępstwa wspólnymi siłami. Porozumienie to może być milczące, zawarte przed popełnieniem przestępstwa lub w jego trakcie. Może do niego dojść nawet w sposób dorozumiany, najpóźniej jednak w momencie realizacji czynności sprawczych. Współdziałający nie muszą się bezpośrednio kontaktować, ani się znać, natomiast muszą mieć świadomość wspólnego wykonania czynu zabronionego. W niniejszej sprawie, sprawcy napaści na strażnika miejskiego i kuratora sądowego, nie uzgadniali sposobu działania i nie wchodzili w porozumienie przed popełnieniem czynu. Ich działanie było podjęte pod wpływem impulsu, gdy znajdując się pod znacznym wpływem alkoholu spotkali D. O. wraz z jego narzeczoną B. Ł. (2) i chcąc „wyrównać z nim rachunki” spotkali się z oporem z ich strony.

Niewątpliwie atak na wspomnianego strażnika miejskiego (postanowienie

SN z 21 września 2005 roku, I KZP 28/05, OSNKW 2005, Nr 10, poz. 94) i kuratora sądowego (postanowienia SN: z 18 grudnia 2013 roku, III KK 392/13, OSNKW 2014, Nr 5, poz. 40; oraz z 28 października 2009 roku, I KZP 17/09, OSNKW 2009, Nr 12, poz. 102) - funkcjonariuszy publicznych stosownie do art. 115 §13 pkt 3) k.k., miał miejsce w związku

z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych. Nie bez znaczenia pozostaje bowiem

w tym przypadku treść art. 231a k.k., zgodnie z którym z ochrony prawnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych funkcjonariusz publiczny korzysta również wtedy, jeżeli bezprawny zamach na jego osobę został podjęty z powodu wykonywanego przez niego zawodu lub zajmowanego stanowiska. Oskarżeni zdawali sobie sprawę, że pokrzywdzeni są funkcjonariuszami publicznymi. Przed samą napaścią, wypytywali D. O., czy nie pracuje w Straży Miejskiej

– co on potwierdził próbując odejść. Ponadto od samej B. Ł. (2) usłyszeli, że jest kuratorem sądowym, gdy ta starała się uspokoić sprawców. Oskarżeni nie mogli więc nie zdawać sobie sprawy z tego, że atakują funkcjonariuszy w związku z pełnieniem przez nich swoich funkcji.

Pojęcie „czynnej napaści”, użyte w art. 223 k.k., obejmuje swoim zakresem każde działanie zmierzające bezpośrednio do naruszenia nietykalności cielesnej i wyrządzenia w ten sposób dolegliwości fizycznej. Dla wypełnienia znamion przestępstwa nie jest koniecznym wywołanie skutku w postaci naruszenia nietykalności cielesnej, jednak w niniejszej sprawie, działanie oskarżonych P. J. i D. S. (1) spowodowało naruszenie narządów ciała funkcjonariuszy trwające nie dłużej niż 7 dni. W wyniku bowiem zdarzenia D. O. doznał ogólnych potłuczeń okolicy potylicy i kręgosłupa szyjnego, natomiast B. Ł. (2) doznała licznych zadrapań obu kończyn górnych, bolesności okolicy prawego policzka oraz sińca na udzie lewym. Oskarżeni byli napastliwi

w swoich działaniach, używali siły jedynie po to, aby „teraz się wyrównało”. Ich działanie zostało podjęte gwałtownie, stanowiło przejaw agresji w stosunku do funkcjonariuszy. Powagę sytuacji potęgował fakt, że w napaści nie brał udziału jedynie P. J.,

a także D. S. (1), którzy zagroźli drogę funkcjonariuszom i otoczyli ich, zwiększając niebezpieczeństwo całej sytuacji - z czego oskarżeni nie mogli sobie nie zdawać sprawy. Sytuacja była na tyle poważna, a napastnicy na tyle nieustępliwi, że B. Ł. (2) zmuszona była do ucieczki i wzywania pomocy u postronnych świadków.

Nie należy także tracić z pola widzenia faktu, że podczas wspomnianej napaści P. J. wymachiwał a następnie rzucił w D. O. butelką z alkoholem, która tylko dzięki jego unikowi rozłukła się nieopodal. Takie ujęcie szklanej butelki należy rozumieć jako użycie podczas czynnej napaści niebezpiecznego przedmiotu (wyroki

SN: z 10 maja 1985 roku, V KRN 252/85, OSNPG 1986, Nr 2, poz. 19 i z 31 stycznia 1978 roku, VI KRN 337/77, KZS 1997, Nr 8, poz. 239; wyrok SA w Krakowie z 17 czerwca 1993 roku, II AKr 94/93, KZS 1993, Nr 6–8, poz. 31). Powyższa butelka nie spełniała jednak wymogów „przedmiotu podobnie niebezpiecznego” z art. 223 §1 k.k., co skutkowałoby zmianą opisów czynów.

Zakres pojęcia czynnej napaści jest szerszy niż zakres pojęcia naruszenia nietykalności cielesnej, albowiem czynna napaść obejmuje wszelkie działania podjęte w celu wyrządzenia krzywdy fizycznej, choćby cel ten nie został osiągnięty (por. wyrok SN z dnia 15 stycznia 2015 roku, IV KK 279/14). Czynność sprawcza jest skierowana na funkcjonariusza publicznego lub osobę przybraną mu do pomocy. Czynna napaść ma dotyczyć funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku

z pełnieniem obowiązków służbowych. W związku z powyższym, w ocenie Sądu, w ramach jednego przestępstwa z art. 223 §1 k.k. nie można się dopuścić do czynnej napaści na szkodę większej liczby pokrzywdzonych, a jedynie wobec konkretnego, zindywidualizowanego funkcjonariusza. Czynna napaść, dokonana wobec wielu funkcjonariuszy, nawet jeśli objawiająca się podobnymi zrachowaniami, stanowi niezależne przestępstwo. W związku

z powyższym, nie do zaakceptowania pozostawał fakt przedstawienia P. J. i D. S. (1) wspólnie zarzuto o to, że w dniu 26 listopada 2017 roku w miejscowości O., działając wspólnie i w porozumieniu, dopuścili się czynnej napaści na funkcjonariusza Straży Miejskiej w O. D. O. oraz na kuratora sądowego B. Ł. (1) w związku

z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpiąc D. O. oraz uderzając pięściami po głowie i twarzy, a następnie przewracając

go na ziemi i kopiąc go w okolicach klatki piersiowej i pleców, spowodowali u niego obrażenia ciała w postaci ogólnych potłuczeń okolicy potylicy i kręgosłupa szyjnego, natomiast w stosunku do B. Ł. (2) szarpiąc ją, popychając, oraz uderzając

w okolice prawego policzka, spowodowali u niej obrażenia ciała w postaci licznych zadrapań obu kończyn górnych, bolesność okolicy prawego policzka oraz siniec na udzie lewym,

tj. o czyn z art. 223 §1 k.k. Inny bowiem był zamiar dokonania w/w czynów na szkodę funkcjonariuszy, inny sposób działania a ostatecznie inny skutek. Funkcjonariusze ci nie byli również tożsami zawodowo (jak np. w przypadku interweniujących funkcjonariuszy Policji). W związku z powyższym, należało wyeliminować powyższy błąd, poprzez wyróżnienie

z zarzutu kolejnych czynności sprawczych i skutków na szkodę zindywidualizowanych pokrzywdzonych oraz przedmiotów wykonawczych i przypisać oskarżonym popełnienie dwóch czynów z art. 223 §1 k.k. (jeden na szkodę D. O. a drugi na szkodę B. Ł. (2)) w ramach jednej czynności sprawczej. Powyższe czyny właściwym zakwalifikowanie zachowań oskarżonych, a z drugiej strony nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia.

Odnosząc się natomiast do ostatniego z zarzucanych oskarżonym czynów należy wskazać, że wina P. J. i D. S. (1) w zakresie przestępstw

z art. 190 §1 k.k. również nie budziła wątpliwości.

Zgodnie z dyspozycją art. 190 §1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona.

Z ustaleń dokonanych przez Sąd wynika, że w dniu 26 listopada 2017 roku (tuż po dokonaniu czynnej napaści na funkcjonariuszy publicznych D. O.

i B. Ł. (1) i „przegonieniu” ich przez dwóch napotkanych starszych mężczyzn)

„na odchodnego” wypowiadali pod ich adresem groźby pozbawienia życia. Analiza wypowiedzi doktryny i orzecznictwa jednoznacznie prowadzi do wniosku, że groźbą jest działanie oddziaływujące na psychikę osoby. Słowa te niewątpliwie bezpośrednio wyrażały możliwość lub chęć pozbawienia życia pokrzywdzonych.

Dla bytu opisanego wyżej przestępstwa konieczne jest, poza wypowiedzeniem samej groźby, wzbudzenie w zagrożonym uzasadnionej obawy jej spełnienia, a więc jego subiektywne odczucie obawy, że groźba zostanie spełniona oraz, aby obiektywnie była możliwa do zrealizowania. Oboje pokrzywdzeni byli przekonani, że oskarżeni mogą spełnić wypowiedziane groźby i się ich bali. O tym, że odczuwali oni zagrożenie, świadczyły okoliczności związane z wcześniejszym zachowaniem sprawców. W ocenie Sądu, realna obawa w rzeczywistości istniała, bowiem doszło wcześniej do pobicia pokrzywdzonych. Przestępstwo groźby jest dokonane z chwilą wyrażenia groźby, stąd nie jest konieczne,

by sprawca wykonał jakiegokolwiek działania w kierunku jej realizacji i czy w ogóle miał zamiar ją spełnić. Wystarczy, że swoim działaniem chce wywołać u pokrzywdzonego stan obawy. Tak więc od strony przedmiotowej i podmiotowej zachowane oskarżonych w całości wyczerpało dyspozycję art. 190 §1 k.k.

Oskarżeni P. J. i D. S. (1), po uprzednim czynnej napaści, wypowiadając pod adresem pokrzywdzonych groźby popełnili czyny umyślnie. Niewątpliwie chcieli przestraszyć pokrzywdzonych, więc działali z zamiarem bezpośrednim. Zdaniem Sądu, oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu ze sobą, a zatem w formie współsprawstwa. Warunkiem sine qua non współsprawstwa jest istnienie porozumienia, które musi nastąpić przed lub w trakcie realizacji czynu zabronionego, przy czym jego forma jest dowolna. Z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość uzgodnionego przestępstwa, a więc także w tej jego części,

w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane zachowaniem innego lub innych współsprawców (postanowienie SN z dnia 01 marca 2005 roku, III KK 249/04, OSNKW 2005, nr 7-8, poz. 63). W niniejszej sprawie, każdy ze sprawców w tym samym stopniu uczestniczył w wypowiadaniu gróźb, każdy z nich wcześniej uderzał i kopał D. O. i bił oraz szarpał B. Ł. (1) - dokonując w rezultacie ich pobicia. Oczywista jest przy tym możliwość przypisania obu oskarżonym winy, tj. skutecznego przedstawienia zarzutu

z powodu zachowań sprzecznych z prawem, w warunkach, w których możliwe było zachowanie zgodne z normą sankcjonowaną. Oskarżeni są bowiem osobami dorosłymi i znajdowali się w normalnej sytuacji motywacyjnej (pozostając wyłącznie pod wpływem alkoholu), w której nie występowała żadna z okoliczności ich winę wyłączających.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że przypisane oskarżonym wszystkie czyny (w kształcie skorygowanym przez Sąd), okoliczności ich popełnienia oraz wina nie budzą wątpliwości. Świadczą o tym nie tylko niezakwestionowane wyjaśnienia oskarżonych P. J. (T. II, k. 340-342 – protokół przesłuchania podejrzanego; T. III, k. 484 – protokół rozprawy głównej) i D. S. (1) (T. II, k. 279-280 – protokół przesłuchania podejrzanego, k. 321-322 – protokół przesłuchania podejrzanego, k. 338-339 – protokół przesłuchania podejrzanego; T. III, k. 484v – protokół rozprawy głównej), ale również materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy sygn. VIII K 83/18 i ujawniony podczas rozprawy głównej w dniu 11 czerwca 2018 roku, w szczególności w postaci:

- zeznań świadków: Y. M. (T. I, k. 7-9, 56-58, 59-60, 69-70); M. M. (T. I, k. 12-13, 61-62, 67-68, 71-72); S. R. (T. I, k. 16-17, 63-64, 65-66, 73-74); D. O. (T. I, k. 92-93; T. II, k. 333-335); B. Ł. (1) (T. I, k. 98-99, 200); A. B. (T. II, k. 284, 301-303);
- dokumentów zawnioskowanych przez prokuratora w akcie oskarżenia: protokołów oględzin miejsca (T. I, k. 5-6, 80-81); protokołów zatrzymania osoby (T. I, k. 24-25, 28-29); protokołów badania trzeźwości (T. I, k. 32, 34); protokołów przeszukania (T. I, k. 36-38, 39-40, 54-55; T. II, k. 291-292, 293-294, 295-296); danych o karalności (T. I, k. 47-49, 50-52, 171-172, 173-175); protokołów okazania rzeczy (T. I, k. 56-58, 65-66, 67-68); protokołów oględzin rzeczy (T. I, k. 75-79; T. II, k. 252-255); protokołów zatrzymania rzeczy (T. I, k. 84-86, 87-89); dokumentacji medycznej (T. I, k. 94-97); odpisów wyroków (T. I, k. 152-153, 155-156); informacji operatora teleinformatycznego (T. II, k. 265, 269-271, 277-278, 331); listów kierowanych do pokrzywdzonych (T. II, k. 300); wywiadów środowiskowych (T. II, k. 344, 346); śladów linii papilarnych (T. I, k. 157); dokumentacji fotograficznej (T. I, k. 164, 190-192);

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonych – w zakresie, w jakim potwierdzają one ich winę i sprawstwo - za wiarygodne, ponieważ korespondują ze sobą, są wzajemnie spójne i logiczne, a nadto znajdują potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych w sprawie pokrzywdzonych, świadków oraz w dokumentach zgromadzonych w przedmiotowej sprawie. Sąd oczywiście dostrzegł zabieg „umniejszania” przez oskarżonych swojej roli w dokonanych przestępstwach, jednak okoliczności te nie wpłynęły w znaczący sposób na samą wiarygodność ich wyjaśnień, a przez to na ustalenia w sprawie.

Autentyczność i prawdziwość pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów nieosobowych nie wzbudziła wątpliwości Sądu, który z tego też względu nie odmówił im wiary i mocy dowodowej.

Mając zatem na uwadze powołane argumenty, Sąd uznał, że zarówno istnienie przedmiotowych czynów, jak również sprawstwo i wina oskarżonych, w zakresie postawionych im przez Prokuratora zarzutów, nie budzą wątpliwości.

Zdaniem Sądu, także ostatnia z przesłanek określonych w art. 387 §2 k.p.k., warunkujących możliwość uwzględnienia wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie określonej kary bez przeprowadzania postępowania dowodowego, tj. przeświadczenie, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości, została w przedmiotowej sprawie spełniona. Nie ulega wątpliwości,

że sprawcy przestępstw zostali wykryci i poprzez wydanie wyroku skazującego pociągnięci do odpowiedzialności karnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił złożone przez obrońców i oskarżonych wnioski o wydanie wobec nich wyroku skazującego i wymierzenie zaproponowanych kar bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, zdaniem Sądu, umożliwia zastosowanie wobec oskarżonych dobrodziejstwa skrócenia rozprawy i orzeczenia kar - zgodnych z ich wnioskami.

Ponadto, Sąd uznał, że zachowanie oskarżonych w zakresie postawionych im przez Prokuratora zarzutów, wyczerpało znamiona przestępstw, których kwalifikacja prawna zaproponowana przez Prokuratora - biorąc pod uwagę zakres i sposób działania oskarżonych (po dokonaniu wspomnianych powyżej zmian w zakresie czynów z art. 223 §1 k.k.) - jest prawidłowa i w sposób ścisły i dokładny wskazuje na dokonanie przestępczych czynów,

tj. że oskarżeni w dniu 26 listopada 2017, działając wspólnie i w porozumieniu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonali rozboju na Y. M., M. M. i S. R., działając wspólnie i porozumieniu dopuścili się czynnej napaści na funkcjonariusza Staży Miejskiej w O. D. O. oraz czynnej napaści na kuratora sądowego B. Ł. (1), a także kierowali w stosunku do w/w funkcjonariuszy publicznych groźby karalne.

Sąd zaakceptował zaproponowane przez obrońców oskarżonych kary pozbawienia wolności, rozważając wszystkie okoliczności, zarówno negatywne jak i pozytywne, jakie wpływać mogą na ich wymiar, mając przy tym na uwadze dyrektywy indywidualizacji kary wynikające z art. 21 §1 k.k.

Przestępstwo z art. 280 §2 k.k. stanowi zbrodnię, zagrożoną karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3. Górna granica zagrożenia ustawowego wynosi natomiast 15 lat. Przestępstwo z art. 275 §1 k.k. stanowi występki, zagrożony karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Przestępstwo z art. 223 §1 k.k. stanowi występki, zagrożony karą pozbawienia wolności od roku do lat 10. Natomiast przestępstwo z art. 190 §1 k.k. stanowi występki, zagrożony karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonych jest znaczny. Za takim stanowiskiem Sądu przemawia przede wszystkim rodzaj naruszonego dobra, sposób działania sprawców, w tym sam fakt użycia siły, groźby i użycia niebezpiecznego narzędzia, oraz pobudki jakimi się kierowali, dokonując przedmiotowych przestępstw.

Mając na uwadze okoliczność, że rola oskarżonych w popełnieniu w/w przestępstw była w rzeczywistości jednakowa, tut. Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

W związku z powyższym, Sąd wymierzył:

1. P. J.:

- a) za czyn z art. 280 §2 k.k. i art. 275 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20,00 (dwudziestu) złotych;
- b) za czyn z art. 223 §1 k.k. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- c) za czyn z art. 223 §1 k.k. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- d) za czyn z art. 190 §1 k.k. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. D. S. (1):

- a) za czyn z art. 280 §2 k.k. i art. 275 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20,00 (dwudziestu) złotych;

b) za czyn z art. 223 §1 k.k. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

c) za czyn z art. 223 §1 k.k. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

d) za czyn z art. 190 §1 k.k. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd uwzględnił jako okoliczności łagodzące postawę oskarżonych na rozprawie, tj. przyznanie się do popełnienia zarzucanych im czynu, złożenie w tym zakresie wyjaśnień, a także wyrażoną skruchę.

Jako okoliczności obciążające Sąd miał na uwadze uprzednią karalność obu oskarżonych oraz działanie sprawców w stanie nietrzeźwości.

Oskarżeni dopuszczając się zbrodni rozboju działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dlatego wobec każdego z nich orzeczono karę grzywny. Określając wysokość stawki dziennej – zgodnie z treścią art. 33 § 3 k.k. - wzięto pod uwagę sytuację majątkową i rodzinną podsądnych oraz możliwości zarobkowe.

Orzekając karę łączną pozbawienia wolności, w przypadku D. S. (1) zastosowano zasadę absorpcji a w przypadku P. J. zastosowano zasadę asperacji. Kształtując powyższą karę na takim poziomie, Sąd miał na uwadze „globalny” stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych sprawcom (za które wymierzono sankcje jednostkowe), bliską zbieżność czasową jak i odstępy temporalne między nimi (wszystkie czyny zostały dokonane w dniu 26 listopada 2017 roku), dobra prawne jakie sprawcy naruszyli realizując zbrodnię i występki (przestępstwa przeciwko mieniu o zabarwieniu zagrożenia zdrowia i życia, przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów, przestępstwa przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego oraz przestępstwa przeciwko wolności) oraz cele kary w ramach prewencji indywidualnej i ogólnej. Realizacja kilku czynów zabronionych w tak bliskim odstępie czasowy w zestawieniu z kryminalną przeszłością oskarżonych, świadczy o pewnej konsekwencji, przyjęciu aspołecznej postawy życiowej, braku wyrzutów sumienia z powodu bezprawnych działań. Sąd dostrzegł przy tym, że w popełnionych czynach większy udział posiadał P. J., który był inicjatorem ataku na funkcjonariuszy publicznych i pierwszy używał w stosunku do nich siły fizycznej.

Z tych powodów, w punkcie III. wyroku na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 k.k. Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I. i II. oraz wymierzył oskarżonemu **P. J. karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**, natomiast **D. S. (1) karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności**.

W przekonaniu Sądu, zaproponowane we wnioskach oskarżonych kary są więc adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych im czynów, zaś w takiej postaci orzeczone wobec oskarżonych kary łączne bezwzględnie pozbawienia wolności spełniają cele kary, o których mowa w art. 53 §§1 i 2 k.k., i w swoim wymiarze będą adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonych. Ponadto, będą stanowiły dla nich realną dolegliwość, a także będą zrozumiałe społecznie, w tym w środowisku oskarżonego.

Orzekając o dowodach rzeczowych w punkcie IV. wyroku Sąd uznał, że na podstawie art. 44 §2 k.k. należy orzec przepadek dowodu rzeczowego wymienionego w wykazie

Nr (...) k. 359 akt poz. 1 (użyty podczas rozboju nóż D. S. (1)), natomiast na podstawie art. 230 §2 k.p.k. nakazać zwrócić dowody rzeczowe wymienione pod

poz. 2 - D. S. (1), natomiast wskazane pod poz. 3 - P. J. – jak zbędne dla prowadzonego postępowania karnego.

Mając na uwadze, że podczas prowadzonego postępowania oskarżeni pozostawali osobami tymczasowo aresztowanymi, Sąd na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonych w punkcie V. kar łącznych pozbawienia wolności, zaliczył oskarżonym okresy tymczasowego aresztowania w sprawie:

- P. J. od dnia 26 listopada 2017 roku do dnia 11 czerwca 2018 roku,

- D. S. (1) od dnia 26 listopada 2017 roku do dnia 14 marca 2018 roku;

Sąd - mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonych - uwzględnił ich stanowisko w przedmiocie kosztów sądowych. Na podstawie art. 627 k.p.k. w punkcie VI. wyroku zasądzono na rzecz Skarbu Państwa następujące kwoty:

- od P. J. 1.429,00 (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia dziewięć) złotych,
w tym 800,00 (osiemset) złotych tytułem opłaty,

- od D. S. (1) 1.429,00 (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia dziewięć) złotych,
w tym 800,00 (osiemset) złotych tytułem opłaty.